

1. Napůl jako hrou a napolovic vážně,
čerstvou maturitou zmužnělý,
chtěl jsi dobýt svět, a svět se tvářil vlažně
na tvý bubnování nesmělý,
hlavu plnou věd a nadějí svý mámy,
zkoušky přijímací, potom pád,
znanosti jsi měl, cos' neměl, byli známí,
takže litujeme, za rok snad,
a tehdy poprvé jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
2. Pomalu šel rok, a zase stejná škola,
čekáš předvolání každěj den,
předvolání máš, a na něm: vlast tě volá,
takže za dva roky s úsměvem,
dva roky vzal čert, a za nějakej týden
stojíš na radnici s holkou svou,
bylo to s ní fajn, tys věřil, že to vyjde,
kde tvý nebetyčný plány jsou,
a tehdy podruhé jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
3. Neměli jste byt a vlastně ani prachy,
prej, že ve dvou se to táhne líp,
jenže už jste tři, a máma s dvěma bráchy,
starej dvoupokoják - špatnej vtip,
tak jste žili rok v tý supertěsný kleci,
vzteky vysušení jako troud,
potom jeden den si žena vzala věci,
další připomínky řešil soud,
a tehdy potřetí jsi řekl: nevdí, zase bude líp.
4. Už jsi dlouho sám a věci, co se stanou,
se tě nedotýkaj', byl jsi bit,
všechno už jsi vzdal a postavil se stranou,
vzal sis dovolenou, chceš mít klid,
osamělý dům u rychlíkové trati,
oči za záclonou zapranou,
vlaky jedou dál a málokdy se vrátí,
život nemá brzdu záchrannou,
tak řekni, sakra, to svý "nevdí, zase bude líp" ...